

на леденитѣ ѱ устни; послѣ посипа съ тѣхъ челото ѱ, дѣто застиваше кръвѣта. Каза ли ѱ нѣшо, пошушнж ли ѱ въ тая прощална цалувка, рѣче ли ѱ „добро видѣние тая, Радо“! неможѣ да се чуе отъ гърмежа отъ вѣнѣ, и отъ плѣсканѣето на крушумитѣ вжтрѣ. Той ѱ зави съ мушамата си. Когато Бойчо се исправи двѣ струйки сълзи бѣхж се проточили по бузитѣ му.

Но въ тие сълзи бѣше цѣлъ океанѣ отъ мъка...

Кой знае — може и извѣстенѣ дѣлѣ отъ жешка благодарностъ къмъ провидението!...

XVIII.

Г и б е л ь.

Прѣзъ тая послѣдня и нѣма прощавка, която трая само половина минута, Соколовѣ единѣ поддържаше сражението съ стотина неприятеля. Внезапно той се извѣрнж назадъ и видѣ Рада... Тогава косата му настрѣхнж, очитѣ му запламтѣхж, като на тигърѣ, и цѣлъ, безъ да се пази отъ нѣщо, показа се на входа като на пубѣ на крушумитѣ, па на най-чистѣ турски езикѣ извика къмъ ордата:

— Кучета крастави! скжпо ще исплащате всѣка канка българека кръвѣ! и испраздни револвера си.

Тѣлпата съ новѣ бѣсѣ се устреми на непристѣпната крѣпостъ, въ която се прѣбобърнж разсипаната воденица. Единѣ звѣрски ревѣ, послѣдванѣ отъ новѣ друженѣ залпѣ, процѣпи въздуха.

— Ахѣ! испѣшка докторѣтѣ и испустнж револвера. Единѣ крушумѣ му прониза дѣсната рѣка. Неописуемѣ ужасѣ и отчаяние се изобрази по лицето му. Огняновѣ, който гърмѣше въ тѣлпата, сжщо окървавенѣ вече, забѣлѣжи това и пошита:

— Страдашѣ, брате?

— Не, ами и послѣдния патронѣ хвѣрлихѣ, забравихѣ...